

— Вие за къде пжтувате? — обади се търговския пжтникъ.

— За Карлуково.

— Нѣщо по вършачки ли?

— Въ болницата. Булката ми е тамъ. Болна.

— А-а-а! — поклати глава съчувствено и плахо събеседникътъ. — Ами, отъ какво така? — добави той тихо.

— Отъ раждане. Доби ни се първо детенце. Мжжко. Ама умрѣло. И тя се побърка.

— Ай-ай-ай! — отново поклати глава другия. — Недай Боже никому!

Настжпи мълчание. Изведнѣжъ задъ преградката се разнесе пакъ дрезгавия гласъ:

— Разбери бе, приятелю, мене не ми е за кръста. Притрѣбвалъ ми е кръстъ отъ сребро... Ами — облекченията, трийсетъ на сто облекчения имъ даватъ по трена! Я-а! Защо и азъ да не използвамъ? Справедливостъ ли? Де е тя, кажи ми ти, справедливостъта?..

Машината отново изпищѣ, спирачкитѣ заскърцаха. Влакътъ спрѣ, вратитѣ се разтвориха съ шумъ и десетина трудоваци съ лопати, брадви, кирки се втурнаха въ